

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
на місяць . . . 1-70 кор.

За границею:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків.

Поодинокое число по 10 сот.

РУСЛАН

«Вірнеш ми очи і душу ми вирнеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дні крім неділь і руских свят о 5^{1/2} год. пополудни.

Редакция, адміністрация і експедиция «Руслана» під ч. 1. пл. Домбровского (Хорунщини). Експедиция місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє.—

Рекламації неопечатані в вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надїсанім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки.

Про радикалізм

подає вельми цікаві замітки віденьска Konservative Korrespondenz, котрі тут передаємо в цілости, позаяк сі замітки можна зовсім приложити і до наших галицьких відносин.

«Се старий досвід, що політику псують не так послі, як кандидата на послів. Хто вже має мандат, хоче ним користувати ся, а хто добиває ся мандату, бачить в послі свого противника, котрого намагає ся виперти. Жадоба мандату є понукою до боротьби, а з боротьби вивязує ся невгомність. Голодний желудок є все радикальний, а радикалізм найбільше псує у нас політику. Наші радикали, по сім і по тамтім боці, не є найбільш рішучими, наколи розходять ся о діла, бо они є силачами слова. Они промовляють усе в найвисшій степені і є завзяті — в поглядах. Они не знають ніяких перепон, они пересаджують з своїми окликами через всякі границі конвенції, звичайности і реальности, одним словом — они ведуть політику безмежних можливостей, тактику безденности.

«А товпа, котрій припадає до вподоби се мнїме почуванє сили, іде за тими, котрі її засліплюють і поривають. Колиб отже ті сторонництва і люди, що вже мають мандат, бажали удержати ся в єго

посіданю, то они приневолені наслідувати радикалів. А ті перегони в крайностях наносять шкоду змаганям до розумного успокоєня краю і держави, без якого також на довший час є неможливий успішний парламентаризм. А сей пересадний радикалізм загрожує навіть цінним добрам культури. Виява національних почувань всенімцями з одного боку, а національними соціялістами з другого веде до такої здичілости боротьби, яка не може остати без впливу на публичне поведєне. Наколи все лише мобілізує ся улицю, щоби з єї підмогою в горі осягнути успіхи, тоді уліця стає до певного ступня парламентарною інституцією, котра все рїшає в менше або більше важних питаннях часу. А які небезпечности виходять із впливу такого неправного напору для законодавства, про се нема що багато говорити. Се мусить доводити до знищеня в державнім житю, наколи завчасу не здержить ся сеї радикальної роботи. Ми не виходимо ніколи з галабурди і зануршєня. Чиж ліпші живла, благороднійші люди не застановляють ся над тим, які з сего вийдуть наслідки? Підчас останних демонстрацій в Празі повстало вже з малими виїмками проти того чєске дневникарство. Галабурди в Карльсбаді викликані німецькими радикалами і всенімцями, що виявили справді дику нетерпимість, не нашли вправді в німецьких поважних часописах заохоти, од-

нак ніхто не відозвав ся проти того і не зганяв.

А передовсім дnevникарство могло би тут причинити ся до поправи. Колиб дневникарство всякі галабурди, бучі і всі промахв радикалів відповідно пятачувало навіть тоді, коли се виходить з боку єму спорідненого, тоді радикалізм втратив би скоро відгомін в широких верствах народних. А тоді умірковані знов набрали би відваги, задержати певну міру, замість перевисшати радикалів, котрі не є так сильні, як здавало ся, лише надуті».

До польско-русского спору

подає посол держ. ради о. Тома Шілінгер такі замітки в Konser. Korres. до розваги з нагоди недавно в посольській палаті переведеної розправи над галицькими внесєнями в справі галицьких виборів соймових.

«Польско-руска розправа, пише п. Шілінгер, котра тривала кілька днів в посольській палаті, робить на всіх щирих приятелів славянської єдности вельми прикре вражінє. Се неміло придивляти ся межиусобиці, війні між братами. Не думаю зовсім виступати тут яко судия, одначе позволю собі піддати гадку до розваги. Се неперечно, що в Галичині живуть Поляки і Русини, що они не можуть розійти ся, отже мусить найти ся дорога, щоби в краю завести лад і спо-

Іван Коссака.

Пропаший.

(Нарис).

(Конець).

Ви чули, що се для хліба, для родини.

Устали обовязки — пропала і та мала потїха. Ви дуситесь у своєму бюрі, вам там за тісно, рубрикованє не для вас, оно побиває вас.

А дальше, у вас нема ціли житя, у вас нема чести, а се зле, дуже зле.

— Так — шепнув Остап.

— Пане Остапе — я читала ваші твори — з давнійших літ — скілько там сили, жару, огня... і те все пішло на марне... ви налякались житя, ви втікли перед ним...

А що давало ту силу, той огонь, той пожар... любов до землиці нашої сьвятої, любов до народа поневоленого, любов до Руси нещасної...

Чиж би она там між чужими вигасла у вас?... пане Остапе... се неможливе... пане Остапе... втікайте звідтам... кидайте все... кидайте блискучі товариства, кидайте вигоди, кидайте все, то вас зість,

ви хвильки вже там вдоволеня не знайдете... вертайте між нас, між своїх, дивіть, тут праця аж горить, а рук так мало, так дуже мало...

Беріть за перо... вгляньте знов в наше житє, в гірку долю, пишіть, пишіть... організуйте, як давнійше, як колись, а верне охота до житя, прийдуть ясні, дуже ясні карти...

Дійшли до потоку, мусіли задержатись, бо міст був зірваний. Темніло, треба було вертати з проходу.

Серед вечірної тишини ціла природа усипляла, а спокій вечера надав якогось торжественного настрою тій хвилі.

Остап присів на колоді дерева, що лежала над берегом, слова Галі запали єму глубоко в душу. Він понурив голову, роздумуючи над ними.

Заломив руки, аж пальці затріщали, примкнув повіки.

— Раз другий сповідаюсь перед вами — зачав — і не здаю собі справи, чому власне перед вами сповідаюсь, хіба тому, що ніхто за мною так отверто, так беззглядно, але так сьміло і щиро не говорив — ніхто не поважив ся кинути мені в очи тільки гірких, але правдивих докорів, що ви, пані!

Потераючи долоню — замовк, але знати було, що в нїм кипить, що щось грудь єго розпирив і шарпав серце, ко-

тре хотїло промовити отверто, вибухнути жалем, скаргою, обвинєнем самого себе.

— Не думайте, що я не розумію сего, що хочете сказати — говорив неспокойно дальше — я чую, я ясно здаю собі з сего справу, що я пропаший, що я занедбав найсьвятїйші свої обовязки, я бачу, де я, а де бути повинен... чим я, а чим бути повинен... так, спроневірив ся я, спроневірив найсьвятїйшим ідеалам, мріяв своїм — тихим зломаним голосом шепотїв дальше — і се давить, болить і се гнете і се упокорює мене...

Чи гадаєте, що то легко стало ся, чи гадаєте, що то мало коштувало мене, так відразу, так кинути все, все, що сьвятим, ясным було...

Мрів я колись про инше геройство, про муки за ідеї, причім сьвідомість, що терплю за справу слушну — сьвяту, додала би мені завзята, гордості і сил до знесєня. Судьба хотїла инакше, судьба закинула собі з мене.

Приятелі вирекли ся мене, я перестав жити для них, яж сам добровільно і сьвідомо ряди борців покинув, я сам дезертировав з посеред них.

У мене був талант — ні, я не хваляю ся, панно Галю, був, я сам вірив як і другі в него, я знаю, в яким напрямі було мені йти, і то не для амбіції, не для слави, ні... щиро говорю, я син сего

кій потрібний обидвом народам в краю. До того не можна довести верховладою. Також поділ Галичини на дві адміністративні області не є можливий. Передовсім для того, позаяк правительство не згодило б ся на новий поділ Галичини а в друге для того, позаяк і інші сторонництва не згодили б ся на такий поділ, бо відомо, що з їдженем росте апетит, а змаганя до поділу проявляють ся також деінде. Колиб вступлено на ту ховзку дорогу поділу Галичини, тоді і деінде пособлювано би таким змаганям. Що до Галичини з окрема, то годі від Поляків вимагати, щоби они п жертвували свої меншости в східній Галичині, щоби они були може гноблені в новій адміністративній області.

«Коли отже має бути забезпечена одноцілість адміністрації а при тім також автономія обидвох народів, то не остає нічого іншого, як примінити в Галичині м о р а в с к и й в з о р е ц ь і перевести політично національний поділ введенем н а ц и о н а л ь н о г о к а т а с т р у при політичних виборах, національних секцій в шкільних властях і народо господарських краєвих інституціях. М о р а в с к а у г о д а видає се нам найвідповіднішим способом для розвязки галицького спору. Одноцілість адміністрації булаб тут забезпечена а автономія булаб переведена, не нарушаючи нічийх прав. Не хочемо нікому накидати своєї гадки, думаємо однак, що она заслугує на те, щоби над нею застановити ся і перевести над нею пересправу. Бажавмо лише, щоби мир і згода як найскорше зєдинили в Галичині обидва славянські народи і щоби відносини стали коли вже несвітими, то бодай можливим».

Справа національного катастру, котру тут в найліпшій вірі і з справдешньою щиростю порушує посол Шіллінгер, була вже і з руского а навіть з польского боку зачіплена, але не обговорена основно. Тимто при найблизшій нагоді повернемо до сеї важної справи, щоби її близше пояснити.

Промова пос. Н. Васильна

виголошена при бюджетовій розправі в держ. раді дня 26. мая 1908.

(Дальше).

І на ту пору припадає моя промова в бюджетовій комісії, та сама, на котру

бідного народа... коштом его крови виготований. * ему треба було довг сплатити, ему треба було посвятити, що Бог дав мені... я се все знаю...

Так я все знаю... я се знав... я се добре знав... а однак я не міг, я не був годен... не був годен... Хліб, хліб, чи его між своїми не було... запитаєте... Може і був, може і був, а дати не хотіли, ах чому дати не хотіли, чому вірити не хотіли, що треба мені его, що я, мати, сестри, що ми їсти мусимо...

Чому хліба дати не хотіли, чому?....

Я пішов до чужих, я поклонив ся... я дістав ся до жолоба, у жолобі повно вівса, сіна, між своїми і хопти не дали... я їв чужий обрік, я служив чужим, вірно служив, бо їсти давали, добре давали їсти...

І я ставав інший... по тім аванс, оден, другий, спокій... о так, спокій...

А тепер?!... За пізно, за пізно, тепер я вже до нічого... зовсім до нічого...

Я пронащій, на віки пронащій.

Прислонив очи і замовк.

Мости Великі, Липень 1907.

вчора так тяжко жалував ся п. Малаховський. Після всіх заходів, які я робив перед тим у міністрів, у намісника, у голови польского кола, старав ся я ще в повній комісії виложити польским товаришам безвідрадне положенє і велике небезпеченство, яке на мій погляд і після інформацій моїх товаришів та власних моїх листів з Галичини заходило в тім краю. Я тоді відзвив ся до всіх сторонництв, щоби помогли уміркованим руским послам, бо инакше стратять вони всякий вплив на руске населенє. І якаж була відповідь? Цілковита апатія цілої комісії і дуже-дуже слабенька, любязна заява, яку зложив міністер внутрішних справ, здвигаючи плечима.

Був тоді на засіданню бюджетової комісії також міністер для Галичини п. Давид Абрагамович. Було то не так ще довго по его іменованю, як нині, і тоді він бодай ще був ласків прислухуватись галицьким дебатам; тепер вони его зовсім не цікавлять. Отже панове мусіли бачити тоді его усмішки на мої виводи. Глух — отсе все, що він мав для так поважної справи. І мушу сказати: я промовляв тоді в переконаню, що сповнюю патриотичний обовязок, що хочу помочи державі, короні; і я не дам собі відняти сего переконання ані нікому не позволю на замітку, що в так важній хвилі міг я говорити на вітер, а не в поважнім замірі, щоби зарадити лихови, де яму зарадити конче треба. (Оплески).

Мої панове! Одинокий, що поважно глядів на мої виводи, був пок. намісник гр. Погоцький. Кілька днів опісля був він у Відні і, хоч я в моїх виводах дуже остро виступав — що правда, не против его особи, але — против его політичної діяльності, він не завагав ся зараз зійти ся зі мною, просив мене о промову, котру я мав в бюджетовій комісії, а на другий день на підставі тих моїх виводів говорив зі мною цілі дві години про жалоби і домаганя мого сторонництва. Але на жаль стануло між нами, що про всі обітницї, які дав мені тоді — було се дня 31-го марця, — мало ся мовчати, поки вони не будуть виконані. Залежало нам на тім обом: мені, бо я не хотів мому сторонництву знов приносити обітницї після того, як в сім році стілько разів повідомляв его про прихильність і добрі наміри правительства, голови польского кола, міністра для Галичини, міністра скарбу і т. д., так що по тому, коли всі ті мої упевненя оказали ся пустими, я цілком стратив у нього віру. Отже самих обітниць я вже не хотів моїм товаришам повтаряти. Але й ексц. намісник цілком зрозуміло чув потребу приступити до умовлених запоряджень не під якою пресією. І так справа остала ся в тайні.

Я просив намісника і остерігав его, щоби чим скорше приступив до сповнення бодай тих обітниць, котрі можна було зараз сповнити, щоби в краю таки бачили якийсь знак, що заносить ся на зміну курсу. І справді до 2. цвітня мала бути виконана одна точка нашої умови і вона була би на мій погляд мала велике значінє, коли би руский загаль був о ній довідав ся. На жаль се не стало ся, а населенє нічого не знало, що заносить ся на щось, не знали о тім і студенти ані навіть мої товариші, бо я дотримав слова і нікому нічого не говорив. Мушу припустити, що ся проволока зайшла може знов через якісь труднощі з тих сторін, що вже так часто спичювали намісника, коли він хотів коли зробити щось для Русинів. Досить, що нічого не зроблено Безнадійність обняла ціле населенє Студенти були після остатніх університетских подій в найбільшім роздражненю. Перед роком я міг велике віче студентів у Львові вгамувати, успокоюючи їх надїями на новий парламент; а

тепер дістав я від студентів лист, з котрого побачив, що они слушно і до мене стратили всяке довірє. Бож усьо, що я їм обіцював, розуміє ся, на підставі обітниць не тільки тутешних але і львівських, від намісника, всього того я не дотримав.

В тім страшнім часі роздражненя, безнадійности і розпуки стала ся подія з д. 12. цвітня.

Мої панове! Ексц. гр. Дзедушицький дав нам був тутки зворушаючий опис тої страшної події з усіми подробицями. Зате я даю Вам тепер лише сей тверезий, ясний і вірний образ випадків, попередивших тую подію. І з сего мого опису зрозумієте, як ціле наше сторонництво від першої днини, коли ми вступили до сеї палати, старало ся гамувати неохоту і невдоволенє нашого населеня, нашої інтелігенції, та принести їм щось, з чого би могли зечерити надїю на парламент і на правительство. І людям, що так ділають і так поступають, не може чейже ані такий Малаховський ані ніхто другий доказати співвину в тім замаху. Се ми по просту відіираємо.

Мої панове! Президія нашого клубу зараз після замаху осудила его. Вона пішла не тільки за голосом серця, але й вповні була свідома своєї одвічальности перед руским населенєм. Алеж було нашим обовязком також указати на причини, котрі викликали той захват, і таке було рішенє клубу. Миж мусіли світові сказати, яким способом стало ся, що найшов ся Русин, котрий допустив ся того вчинку; і се ми зробили. Миж не на се тутки, щоби щонебудь укривати чи прикрашувати, а на те, щоби вірно виявляти настрої руского населеня; і для того не могли ми в рішеню нашого клубу нічого іншого сказати, як те, що сказали. Наш людський обовязок зробила президія клубу его іменем; політичну сторону факту треба було вірно, чесно і отверто виявити, і се ми також зробили.

Мої панове! Я ще кількома словами спиню ся при пок. наміснику. Маю до сего право тим більше, що в останнім році я кілька разів довго і багато розмовляв з ним про наші справи та гадаю, що виробив собі вірний образ его особи. Гр. Потоцький не був популярний. Сего ніхто тутки не може о нїм сказати, і він сам не старав ся о се. Коли до сего взяти ще на увагу історію, котра про сей шляхотський рід в его відносинах до Русинів знає сказати дещо й доброго, але часто й багато лихого; коли зважити, що населенє, що простий чоловік, як і інтелігенція, котра повертає ся не у високих кругах радників двору, секційних шефів і міністрів, а в X, IX. і VIII. ранзі — бо з таких людей складає ся наша інтелігенція, — не може навіть розуміти того, щоби такий великий і можний пан, як гр. Потоцький, міг бути залежний від таких малих людців, як Абрагамович або Ценьский; коли подумати, що такий студент уже взагалі не може чогось подібного повірити: тоді зрозумієте, чому ціла ненависть за систему, за усі нещастя звернула ся спеціально против его особи.

Поки гр. Потоцький був намісником, поти наше правительство могло думати: такого гр. Потоцького, чоловіка з так великим політичним впливом в краю, з таким іменем, з такими звязами з короною, не можемо ему накидувати нашої гадки так, як якому там бар. Шмідови чи як би він звав ся. Алеж гр. Потоцький від 12. цвітня не є вже намісником Галичини і вже 13. цвітня правительство не могло стояти на таким становищі. Здавалось би, що воно д 13. цвітня застановило ся над тим: Щож тепер діяти в Галичині? Чи знов настановити там чоловіка, до котрого нам не приступати, чи

іменувати намісника, котрий хоч і буде мати високу III. рангу, але всеж таки буде підвладним міністрови внутрішніх справ?

Отже правительство нашло незвичайно простий вихід. Польське коло зійшлося на нараду, і у всіх дневниках мож було читати єго ухвалу, що намісник Галичини мусить належати до одного сторонництва польського кола. І дійсно іменовано опісля намісником члена польського кола. Що десь там є і Русини, що й вони можуть мати свою гадку, над тим правительство не сунуло собі голови; а вчора чули Ви, панове, з уст польських бесідників, з яким обуренєм вони говорили о тім, як Русини можуть не почувати себе щасливими, що дістали такого намісника. І ось бачите: Сей руский клуб, о котрім Ви тільки злого наслухали ся, о котрім Ви чули, що в нему находять ся такі анархістичні елементи, він доси не сказав про нового намісника нічого більше, як що се намісник польського сторонництва! А сеж згоджує ся з постановою польського кола: польське коло прецінь дійсно жадало, щоби з єго сторонництва іменовано намісника, а правительство зараз поспішило так зробити; руский же клуб лише ствердив се в комунікаті і дальше зовсім нічого не сказав, чого від сего намісника жеде, чи не жеде, хоч по минувшости сего намісника мав досить причини висказати се.

(Дальше буде).

Просимо відновити передплату.

Новинки

— **Календар.** В суботу: руско-кат.: Єрмія А. (Суб. зад.); римо-кат.: Антонія з Падви. — В неділю: руско-кат.: *Сомештвіє св. Духа*; римо-кат.: Святотої Тройці.

— **Намісник** з причини візду до Відня не буде уділяти послухань 14, 16 і 17 с. м.

— **3 Тов-а „Взаїмна Поміч учителів“.** На засіданю Ради надзираючої тов-а „Взаїмна поміч галицьких і буков. учителів і учительок у Львові“ дня 7. червня с. р. ухвалено: 1) Уділити на ліченє пять беззворотних підмог по 100 К. Подавати ся можуть о сї підмоги лиш дійсні члени Тов-а через свої Відділи окружні з долученєм сьвідоцтва лікарського. Поданя треба внести до Відділів найдальше до 25. червня а Відділи окр. відішлють їх зі своєю опінією найдальше до 1. липня. 2) Уділити десять беззворотних підмог по 50 К дійсним членам Тов-а, що посилають свої діти до шкіл поза місцем свого осідку. Подавати ся можуть члени, що мають удержувати числену родину і находять ся в невідрадних відносинах матеріальних. Поданя треба внести через Відділи окр., котрі перешлють їх зі своєю опінією найдальше до 25. сернія. 3) Пояснити Відділам окружним і членам поступованє Дирекції зглядно Ради надзираючої в справі трактованя подань о уділенє підмог і позичок. Докори, з якими доси як Дирекция так і Рада надзираюча стрічала ся з причини відмовляваня позичок чи підмог, не є оправдані, тому що: а) Дирекция і Рада надзираюча руководять ся все не власним а Товариства інтересом. б) Висота вплачуваних вкладок (пересічно 800 К місячно на 1525 членів) не позволяє прихильно полагоджувати усіх подань о позички і підмоги, яких є що місяця около 10—15 на квоту 1000—1500 К. в) Ухвала останних загальних зборів з дня 16. цвітня с. р. вкладає на Дирекцию і Раду надзираючу обовязок придбаня фондів на купно власного дому, тому не можна і розпозичати всіх грошей, які вливають до каси Тов-а, бо треба мати якусь готівку на поготові, колиб лучилось якесь корисне купно. г) Так Дирек-

ция як і Рада надзираюча мусять бути обережні в уділюваню позичок і тому мусять — хоч се може бути декому неприємне — перестерігати усіх формальностей що до забезпеченя позички. На самім довірю до своїх членів не може опирати ся Товариство, бо нікуди правди діти є між членами такі, що затагають позичку легкодушно і не додержують своїх зобовязань. На будучє рішила Рада надзираюча уділяти процентові позички (понад 100 К) лиш з Кредитового Тов-а і припоручила Дирекції, щоби в кождім разі, коли довжник без оправданя не буде сплачувати правильно рат або не додержити речинця відновленя вексля — запавший вексель протестувати в законній дорозі. 4) Вичеркнути тепер з книг всіх тих членів, які не заплатили еще вкладок за рік 1906, а тим, що не заплатили еще вкладок за р. 1907, дати час до сплаченя залегlostий по кінець вересня с. р. 5) Причинитись датком 50 К до покритя коштів ліченя звісного нашого найвизначнішого письменника. 6) Надрукувати коштом Тов-а збірку поезий під заг. „Відгуки душі“, яку присьвятла Товариству Вп. Марія Підгірянка (псевдонім), член Товариства. Збірка буде заосмотрена передним словом Вп. Константина Малицької, звісної нашої писательки. Дохід з розпродажи призначений після інтенції авторки на побільшенє фонду купна власного дому. — *Дирекция.*

— **Ювілейний похід у Відни** відбуває ся внішньої пятниці. Если допише погода (у Львові є нині гарне веремє), то похід вийде величаво. Заки подамо опис віденського походу, наведемо за буковинською газетою опис буковинської групи, яка відіхала з Черновець до Відня ві второк в числі 588 осіб. Збірною точкою перед відїздом були війскові бараки на толоці за містом. На тій толоці відбувались пробні походи і вправи в кричаню „славно“, „гох“ на всіх буковинських язиках. Сей незвичайний вид стягнув тисячі цікавих мешканців міста Чернівці, бо від часів памятного Буффальо-Біля не мали Чернівчани такої сензації. Загалом бере в групі участь 588 осіб, з того 218 Румунів, 218 Русинів, 40 Липованів, 60 Німців і 35 Поляків. Число коний 113. Ціла група представляє ся в такім укладі: На переді їде 14 їздців, що будуть нести прапори в краєвих барвах і герб Буковини. Они мають замаркувати цілісте краю, тому будуть вибрані з усіх націй Буковини. Першою з черги є румунська група. Она складає ся з трох підгруп: пастирської, робітницької і весільної, в пестрих національних костюмах. Дуже гарно представляє ся дальша група угорських чікошів на конях, в білих шараварах і високих чоботях. Шапку прикрашають білі пера. Добре вийшла німецька група. Два їздці на переді походу, що представляє візд молодой до дому свого мужа. Музиканти в швабській носі затагають веселой. Молода їде на волі убранім гірляндами. На осібнім возі везуть придане молодой. Поляки селяни заступлені малою групою з Нового Солонця в національних строях. Найінтереснійшою з усіх груп є рішучо група Липованів, що убрані в стародавних російських костюмах з дуже яскравими прикрасами. Они представляють похід торговців овочами на торговци. Частина їде на конях, а жінки в візочках, якими привозять на торг овочі. Се найбільш гарна і найбільш екзотична часть походу. Послїдними — як і слїдує для найчисленнійшої нації Буковини — їдуть Русини. Тут маємо дві групи, долиняни і верховинці. Перша група з північної Буковини представляє поворот зі жнивва. Попереду поступає найстарший з села (перебраний за селянина адюнкта Цента, провідник руской групи) опісля сільська музика, дівчата несуть вінок зі збіжа. Дальше їдуть жєнці а на конєць віз зі снопами. Група з полудневої Буковини, гуцульська, представляє весільний похід. Гуцули сильні, здорові хлопці в червоних шараварах і чорних сердаках. Дівчата в пестрих гуцульських строях. Група ся по липованській найбільш впадає в очи. — Як бачимо, то рускі групи з Буковини представляють то саме, що рускі групи з Галичини: по жниввах і весілях, так

якби Русини більше нічого не робили і нічого більше не пережили, крім того, що жнуть і женять ся.

— **В скільску верховину** поїхали в лат. Зелєні сьвята учениці V кл. перемиского руского ліцея в товаристві своїх учительок і учит. Мануляка. Учениці звидли тартак в Сколю, Гребєнів, оглядали могилу Сьвятослава, скелі в Бубнищу. В повороті з Бубнища уряджено прогульковцям сердечну гостину в Синєвідську вижнім.

— **Справа Січикьского.** Телеграми з Відня доносять, що руский клуб внесе просьбу до львівської апеляції, аби делеговано який инший, а не львівський суд, в окрузі львівської апеляції до переведєня розправи проти Січикьского. — День розправи перед львівским судом присяжних назначено на 4. липня. Розправі буде проводити віцепрезидент краєвого суду Пшилуский, обжаловувати буде прокуратор Барт.

— **3 Бродів.** Дня 9. с. м. відбули ся загальні збори позичкового тов. „Самопоміч“ в Бродах в кімнатах тов-а „Основа“. Збори збойкотували твердяки та їх доблестная маладьж. Бувша управа уступила. Що буде далі—побачимо, та де що побалакаємо. — *Крайний.*

— **Університетский страйк.** На ческій політехніці в Берні розпочали ся вчєра виклади, натомість на німецькій політехніці студенти страйкують. — Ректор німецькой політехніки в Празі замкнув вчєра виклади аж до дальшого зарядженя.

— **Град** навістив оноді околицю межі Зборовом а Поморянами та знищив все збіже. Сильна градова туча навістила сими днями Чєсанівщину, а особливо понад селом Горинцем сипнуло градом, якого вже давно люди в тих сторонах не памятають. Град величини волоского орїха, а навіть і величини курячого яйця виток і знищив всі плоди в поли і горадах. — Великі градові тучі навістили також полуднево-західні сторони ческого краю та вибили і знищили всі плоди на великих просторах.

Оповідки.

— **Сокільська прогулька.** Львівський „Сокіл“ уряджує в поведілок Зелєних сьвят прогульку до павільочу в броварі Грунда (Лісиничі), де крім танців при музиці будуть гри з мачі, обручі, товарискі забави, перегони мужчин і пань за нагородами, кіш щастя, птучні огні ітд. Початок забави о 3½ год. по полудни. П. Т. учасники прогульки платять 40 сот. вступу, ин. академики і гімназиисти по 30 сот. Богата програма забави і принадна околиця (напротив павільочу під лісом стоїть нова стация зелізнїча) кажуть надїяти ся, що львівські П. Т. Українки і Українці численно загостять на сю першу с. р. сокільську забаву а забавовий комітет ручить, що всі П. Т. прогульковці будуть вдоволені. Гаразд! — *Комітет.*

— **Львівський „Боян“** уряджує прогульку в неділю 14. с. м. до Брюхович. Візд прогульковим поїздом о 2. год. по полудни.

— **Земля на продаж.** Продає ся в дорозі парцеляції обшар двірський Лісець старий (під газм) коло Станиславова, 700 моргів поля враз з засївом, пасовиско, зруб, ліс. Рїка Биєстриця гостинець до Станиславова, красне положєнє, вигідне для дїтїй до школи і торгу в Станиславові. При купні дає ся всяку полєкшу і позички. — Всякі поясненя подає: о. Кульчицкий в Станиславові в рускім склені товарів церковних „Достава“ коло почти.

— **Звіт товариства товговельно-промислового „Сокільський Базар“** стоваришеня зарєєстрованого з обмеженою порукою у Львові за місяць май: Торг в маю був 65538 К в товарах а з трафікою тютюну о 352220 К більший чим в маю минулого року. В маю вилинуло на вкладки 2532 К, на уділи 200 К на фонд резерв. 4 К піднято вкладок 149 К. Стан вкладак в днем 31. мая 1908 15971 К 08 с, уділів 3194 К фонду резерв. 168 К. Загально було приходів в маю 8724 К 50 с, розходів 8399 К 17 с. Оборот касовий в маю 17123,67 К. В маю набувало товарів в склені осіб 2712, тютюну в склені осіб 3905, було за иншими орудками 85. Разом було в склені осіб 6702. В члєни Товариства приступили Вп. Вп. Б. Кушнїренко урядник „Дністра“ з 1 уділ., А. Іщак богослов зі Львова з 4 удїлами, Товариство „Земля“ у

Львові з 8 уділами. Всіх членів є доси 85 зі 149 декларованими уділами на суму 3.724 К. Поруча членів є дворазова. Вишове виносить 2 К, уділ 25 К, стопа процентова від вкладок 5 %. Товариство має оден склад у Львові і носить ся з гадкою заложити філії на провінції. З надвижок капіталу оборотового має Товариство будувати доми у Львові і на провінції з великими саями. З чистого зиску признає Товариство що року 5 % на торговельно-промислові бурси. *Дирекція Товариства „Сокільський Базар“ у Львові ул. Руска ч. 20.*

— Виназ жертв для Тов. вакаційних Осель у Львові: П. Ярослав Лабій з Джурина від молод. гімн. через „Діло“ 33:53 К, дир. І. Громницький зі Львова 2 К, п. Козловский Всев. зі Львова 1 К, Тов. „Труд“ зі Львова 5 К, п. Літинський Бог. радник з Коломиї 2 К, п-на Люба і Марта Кижиківні по 1 К, п-во Кижики 4 К, п-во Ковальські, п. Гречило і п-ні Царевичева по 1 К, п. Захар Кочкур 60 с, Настя Кочкур і п. Березовский по 20 с, п-на Марія Радківна 2 К, п. Микола Заячківський інспек. зі Львова 4 К, о. Гавришак зі Львова 40 с, гр. кат. уряд парох. Преобр. церкви 15:85 К, Тов. „Руска Бесіда“ у Львові 20 К, п. Р. зі Львова 20 К, п-ні Пясецька зі Львова 3 К, о. М. Пелех з Рогізни 4 К, п-ні О. Пацкань з Березка 1 К, п-ні М. Бабій з Церківні 5 К, о. М. Кордуба з Сугині 5 К, п-на С. Сахривіна з Сухоріча 6 К, др. Л. Коссаєк лікар зі Львова 10 К, о. С. Колодій з Волі мигової 5 К, п-на Леся Кулачковська уч. II кл. гімн. 9:13 К, др. Соловій адвокат зі Львова 50 К, п. С. Хандога з Острави 2 К, п-ні Е. Навроцька зі Шняхтиневь 4 К, п-ні А. Мицьковська з Чорнокінів вел. 10 К, о. Із. Глиньський з Буцнева 13 К, о. др. В. Левіцький зі Сокала 5 К, п. І. Левіцький к. будівничий зі Львова 20 К, о. Н. Б. Ломницький в Гребенні 10 К, о. радн. Е. Гузар у Львові складає в церкві СС. Василян 50 К, о. Стрийський Ів. Крил. з Перемишля 10 К, о. Вашицький, П. з Зарванці 15 К, п. Шухевич Волод. проф. у Львові 10 К, п. Кахникевич зі Львова 2 К, п-ні Ластовецька М. зі Львова 2 К, п-ні Дорожинська Ол. зі Львова 4 К, п-ні Турянська Р. 2 К, п-ні Харакова 2 К, N. N. 1 К. Всім щирим приятелям бідної дівчорі, Виділ складає сердечну подяку.

— Конкурс. Виділ Інституту Н. З. Пречистої Діви Марії в Станіславові, оголошує, що прийме до свого Інтернату 40 учеників середніх шкіл під отсими умовами: 1) Місячна плата виводить 50 К. 2) Кождий ученик має привезти з собою біле і убрання після регуляміну в Інтернаті обовязуєчого, який долучить ся до повідомлення о прийнятю ученика. 3) Предложити шкільне свідоцтво з останнього курсу або посвідчене зложєня вступного іспиту. 4) Поданя письменні мають бути внесені найдалше до 10. липця с. р. на руки о. др. Тита Галуциньского, настоятеля Інтернату при ул. Липовій 83. в Станіславові, де також і усно можна засягнути близших інформацій. Першеньство мають ученики рускої гімназії і першої польської. — *Йосиф Каранюк, ц. к. радник суду, голова, о. др. Тит Галуциньський, наст. Інтернату.*

Наука, штука і література.

— „Українська Муза“ до українських поетів. Просять нас помістити отсю просьбу до наших письменників: Тепер друкують ся дальші випуски „Української Музи“. Мета виданя сеї антології (історичної хрестоматії) — дати, по спроможі, повну картину української поезії в красних її зразках, живу історію української поетичної творчости. Щоб „Українська Муза“ була приступна широкому громадянству і найбільшим читачам, сільским і міским працівникам, ми випускаємо її окремими випусками, по дешевій ціні. В „Українській Музі“ будуть надруковані красні твори всіх українських поетів від початку до наших днів. Будьте ласкаві, не відмовте прислати, по спроможі, в найбільший час, ось які відомости, потрібні для „Української Музи“: 1. Де і коли Ви родились? Хто Ваші батьки? Де ви вчились, і коли скінчили науку? 2. Коли почали писати і який Ваш перший український твір? 3. Де і в якому році він був надрукований вперше? 4. Скільки всього Ви написали творів (оригінальних і перекладів), віршами і прозою, і під якими назвами? 5. Де, коли і хто надруковав і видав їх? 6. До якої літературної школи Ви

належите? 7. Чи підписувались і підписуетесь псевдонімами і якими? 8. Який Ваш фах, де і коли служили і служите? І взагалі Ваше соціальне становище? 9. В яких часописях, журналах і книгах були про Вас статі? І, коли можна, пришліть їх, або виписки з їх. 10. Які з своїх творів вважаєте найкрасшими і найвидатнішими? 11. Під яким впливом зародилась у Вас любов до української літератури, і що натхнуло Вас до поетичної творчости? 12. Який ідейний напрямок Вашої творчости? 13. Пришліть по одному примірникови книг Ваших творів, що вже надруковані і видані. 14. Які Ваші поезії бажалиб Ви, щоб були надруковані в „Українській Музі“? (Може бути надруковано до 30 віршів кождого автора). 15. Коли у Вас єсть ще віде надруковані вірші, пришліть копії з їх, або й самі оригінали. 16. Пришліть свого портрета, по спроможі, нову і виразну фотографію. 17. Коли ласка, рукописи творів (для зручности друку) присилайте написані тільки з одного боку картки, на поштовому, або й простому не дуже великого формату папері. 18. Як що Ви бажаете перечитати коректу своїх творів — напишіть: вислати мемо Вам в аркушах. Всім шановним авторам, що увійдуть в антологію, „Українська Муза“ вислати меть ся gratis, зараз же по одержаню листа про бажанє получати „Музу“... Як би Ви забажали одержати „Музу“ в оправі, то напишіть: по виході всіх випусків, Вам буде вислана книга в артистичній оправі. — З пошаною редактор „Української Музи“ *Олекса Коваленко.* (Адреса: Київ, Іванівська 75).

Телеграми

з дня 12. червня.

Відень. На вчерашнім засіданю палати послів при будж. розправі промовляв п. Колішер, а потім др. Колесса. Бесідник обговорював потребу ріжних реформ на області економічній і адміністраційній, жадав тимчасового утвореня нових руских катедр на львівськ. університеті і нового руского університету; домагав ся розвязки язикової справи в Галичині, запропонував проти уважєня українського народу за партію, обговорював польско-рускі відносини в Галичині і закінчив заявою, що Русини будуть голосувати проти бюджету. Потім промовляв п. Малер (сион.), Дулібич, Срамак і Шумаєр. Слідуюче засіданє в суботу.

Відень. В цілім місті від вчера величезний натовп людей на улицах. Вчера приїхало кількадесять тисяч осіб. Здовж улиць уставлено трибуни. Поліція зарядила далеко сягаючі средства обережности. Коло кождої трибуни стоїть по кілька сторожів. Місця на трибунах переважно не розкуплені. Ажіотери соромно попеклись, думаючи, що будуть могли дерти з людей подвійно або потрійно за білети. Вчера продавано білети на трибуни по пів а навіть по чверть ціни. — Руский клуб оповістив протест проти покривдженя Русинів в ювілейнім поході через то, що польська група в Галичині є далеко численніша і величавіша як руска.

Відень. В нинішнім ювілейнім поході взяло участь около 12.000 осіб. Знід ротунди вирушила перша група о 7½ год. рано і станула о 8. год. на Пратерштрассе. Цісарский павільон уряджено величаво.

РУСИНИ! Жадайте у всіх трафіках, торговлях і крамницях лише тутот і паперців з першої галицько-рускої фабрики Евгєна Білінського в Збаражї.

З доходу сеї фабрики йде 35% на будову церкви в Сеняві, 10% на школи і бурси тов педагогічного, а 5% на сироти і вдови по связчениках.

Держім ся покликю:

Свій до свого!

Контора виміни БАНКУ Гіпотечного

п. к. уприв. галицького акційного
поруває
яко добру і певну льокацію

- 4% листи гіпотечні
 - 4½% листи гіпотечні
 - 5% листи гіпотечні преміовані
 - 4% листи Товариства кредитового земского
 - 4½% листи Банку кравого
 - 4% листи Банку кравого
 - 5% облігації комунальні Банку кравого
 - 4% позичку краву
 - 4% облігації пропінацийні і всілякі ренти державні
- Ті папери продаємо і купуємо по найточнішим курсі деннім.

Працюйте і шаліть!

Товариство взаємного кредиту

„Джістер“

стоваришенє зар. з обмеженою поручкою
у Львові.

приймає вкладки на книжочки щадничі на 4%, уділяє позички на скрипти за інтабуляцією на 6 прц.; і сплату розкладає на 10 до 15 літ (при 30 ратах літвірних виносить рата амортизаційна на капітал і відсотки 5 К 8 сот. від кождих 100 К позички.

Венсіл приймають ся тільки 3 місячні, а 3 підписами, на 6 прц. до 7 прц.

Членами можуть бути позичку і дістати тільки члени обезпечені в „Джістрі“.

З зисків уділив „Джістер“ на публичні добродійні цілі квоту 45.835 корон.

Вкладки	2.795.183 К.
Позички уділені	3.410.684 К.
Удїли членські	294.398 К.
Цінні папери	130.452 К.
Фонд резервовий і інші	43.842 К.
Льокації	182.206 К.

Канцелярія Товариства при ул. Рускій ч. 20 отворені перед полуднем. від 8—2 год.

Розклад залізничних поїздів

важний від 1. мая 1908.

До Львова приходять з	рано	перед пол.	по пол.	вечер	вночі
Кракова	5:50	8:55	1:30	5:45	9:50
Кракова	7:25	9:50	—	8:40	2:30
Ряшева	—	—	1:10	—	—
Підволочиск	7:20	12:00	2:15	5:40	10:30
Черновець	8:07	—	2:05	5:57	9:30
Черновець	—	—	—	—	12:20
Станіславова	5:40	—	—	—	—
Коломні	—	10:20	—	—	—
Стрия	7:29	11:43	3:50	—	11:00
Пустомит	7:29	11:43	3:50	—	11:00
Самбора	8:00	10:30	2:00	—	9:10
Любіня	8:00	10:30	2:00	9:10	—
Рава рускої	7:10	12:40	4:50	—	—
Янова	8:26	1:15	5:00	9:25	10:10†
Брухович	7:10	—	12:40	4:50	8:20
Брухович	8:15	—	—	—	—
Зимної води	5:50	7:25	1:10	5:45	9:50

Зі Львова відходять до	рано	перед пол.	по полуд.	вечер	вночі
Кракова	3:50	8:25	2:45	7:00	11:15
Кракова	—	8:40	6:12	7:35	12:45
Ряшева	—	—	3:30	—	—
Підволочиск	6:20	10:40	2:16	7:45	11:10
Черновець	6:10	9:35	2:23	—	10:38
Черновець	—	—	—	—	2:50
Станіславова	—	—	—	2:40	—
Коломні	—	—	—	6:08	—
Стрия	7:30	—	2:25	6:42	11:25
Пустомит	7:30	—	2:25	6:42	11:25
Самбора	8:00	9:05	4:00	—	10:45
Любіня	8:00	9:05	—	4:00	10:45
Рава рускої	6:14	11:05	—	7:10	11:35†
Янова	6:58	9:15	1:35†	3:35	6:30
Брухович	7:21	11:05	—	—	—
Брухович	6:14	—	3:35	7:10	11:35†
Зимної води	3:50	8:40	3:30	7:35	11:15

ЗАМІТКА: Поспішні поїзди печатані товстим друком. — Поїзди їдучі лише в неділі означені †.

